

МАЛЪКЪ СЪЧКО

Боже мили, този Съчко,
като хала се разшета!
Щипе малкиѣ дечица
по ушенца и нослета.

Тананика, чука, свир
по прозорци и комини.
Сипе снѣгъ по планинитѣ,
трупа прѣспи изъ долини.

Слънчо кротко го погали
и му викна съ топълъ гласъ:
„Що сж, Съчко, тия хали,
що е този студъ и мразъ?”

Китна пролѣтъ прати вече
първи поздравъ, първо цвѣте:
ранобудното кокиче
вижъ, цвѣти подъ снѣговетѣ:

Георги Костакевъ

ЛАКОМАТА КУМИЦА

Дошълъ на буля Неда кръстникътъ ѝ на гости.

Разтичала се тя, разшетала се да наготви, та да се отсрами,
съ каквото може. Кръстникъ е то, не е шега! Ще заколи най-тлъ-
стага кокошка. Нѣма що да се прави друго!

Така и сторила.

Приготвила тя яденето и поканила кръстника:

— Хайде, заповѣдай да си хапнешъ.

Доближилъ се той до софрата. Кумицата почнала да слага
ядене и да яде. Сипала ядене и яла, сипала и яла, но отъ срамъ
хичъ не поглеждала къмъ гостенина си.

Най-после останали дветѣ бутчета на кокошката въ чинията.
Кумицата рекла:

— Ето, кръстникъ, едното на тебе, другото на мене.

Кръстникътъ се позасмѣлъ и казалъ:

— Днесъ е петъкъ, кумице, азъ не блажа.

— Така ли? Ами кжде отиде цѣла кокошка?

— Ти не я ли видѣ? Кокошката изкочи презъ кумина, — от-
върналъ добродушно гостенинътъ и станалъ да си отива.

Преразказалъ Димо Хр. Димовъ